

Sygn. akt: I C 137/23

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń
-----------------	--------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 31 maja 2023 r. w K.

na podstawie art. 339 § 1 k.p.c.

sprawy z powództwa (...) spółki komandytowej z siedzibą w W.

przeciwko L. W.

o zapłatę

powództwo oddala.

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka Komandytowa z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej L. W. kwoty 3963,55 zł wraz z odsetkami umownymi i kosztami procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż wierzytelność wynika z umowy o kartę kredytową zawartą przez pozwaną z (...) sp. z o.o. w dniu 02.02.2022 r. z limitem na kwotę 2.000,00 zł. Na dochodzoną należność składają się: należność główna w kwocie 1993,70 zł, prowizja w wysokości 10,00 zł i opłaty w wysokości 1.959,85 zł. Z uwagi na niespłacanie powstałego zadłużenia (...) sp. z o.o. złożyła pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o kartę kredytową, a w dniu 28.02.2022 r. zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności, na mocy której nastąpiła na powoda cesja całości praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Pozwana L. W. nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód nie udowodnił tego, iż przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanej, w szczególności nie wykazał istnienia wierzytelności z tytułu umowy o kartę kredytową. Powód nie przedstawił bowiem dokumentów potwierdzających dostatecznie faktu zawarcia przez pozwaną umowy z pierwotnym wierzycielem. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strony zobowiązane są w myśl przepisu art. 232 kpc wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar udowodnienia faktów uzasadniających objęte pozwem roszczenie spoczywał na powodzie, który winien wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

W niniejszej sprawie powód załączył do pozwu wydruk umowy o kartę kredytową, która miała zostać zawarta przez wierzyciela pierwotnego z pozwaną. Umowa nie została podpisana przez strony, zaś powód nie wykazał, iż pozwana w jakikolwiek sposób zaakceptowała treść tej umowy. Powód nie przedłożył również dowodu, że pozwana kiedykolwiek skorzystała z karty kredytowej i powstał w związku z tym obowiązek jej spłaty. Przedłożony przez stronę powodową dowód w postaci wydruku umowy o kartę kredytową wraz z załącznikami (k. 16 – 51) nie stanowi również dokumentu w rozumieniu art. 245 k.p.c. Wydruk ten nie został podpisany przez strony i brak jest dokumentów wskazujących, iż pozwana złożyła oświadczenie wyrażające wolę zawarcia tej umowy z wierzycielem pierwotnym.

Dowodu istnienia zobowiązania pozwanego nie stanowi także wypowiedzenie umowy kredytu płatniczego (k. 52-53). Brak dowodów doręczenia go pozwanej, a w szczególności dowodu, iż pozwana uznała wynikające z pisma zobowiązanie.

Na marginesie zauważyć również należy, że powód nie przedłożył także umowy przelewu wierzytelności, z której wynikałoby, iż nabył wierzytelność od wierzyciela pierwotnego zgodnie z treścią art. 509 § 1 kc. Tylko istnienie takiej umowy potwierdzałoby legitymację czynną powoda w niniejszym postępowaniu.

Jak wskazano wyżej, ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanej, terminów płatności należności wynikających z umowy, momentu wypowiedzenia umowy, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej oraz fakt cesji wierzytelności, stosownie do art. 6 kc obciąża powoda. Tymczasem powód, na dowód istnienia swojej należności, nie przedstawił żadnego dowodu na jej istnienie, wysokości ani przejście na powoda.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). W myśl wskazanych przepisów to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a Sąd nie jest władny tego obowiązku nawet wymuszać, ani – poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami – zastępować stron w jego wypełnieniu. Ciężar udowodnienia spoczywa na stronie, a ów ciężar rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesa obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwana nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznała powództwo. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa. Brak merytorycznego zaprzeczenia jego twierdzeń przez pozwanego nie zwalniał go od wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesa obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W niniejszej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie. W konsekwencji należało stwierdzić, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, choć był do tego zobowiązany.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, powództwo należało oddalić.